

Sygn. akt IV CSK 70/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K.J.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w G. i E. Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej G.
Spółki Akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od pozwanego G. Spółki Akcyjnej w G. na rzecz
powoda kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł z tytułu zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana G. S.A. w G. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., wskazała, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania „jest uzasadniony ze względu na:

1. występowanie w skardze kasacyjnej istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wzajemnej relacji pomiędzy przepisami prawa celnego oraz

przepisami kodeksu cywilnego w zakresie możliwości powstania stosunku cywilnoprawnego bez woli stron, dowolnego kreowania stosunków zobowiązaniowych w umowach spedycji i składu, uznaniowego uzyskiwania przymiotu strony, wyprowadzania praw i obowiązków, a w konsekwencji odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych.

2. potrzebę wykładni przepisu art. 386 § 6 k.p.c. (zagadnienie prawne) wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, co do zakresu związania sądu drugiej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji przy pierwszym rozpoznaniu sprawy.

3. skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów art. 855 KC w związku z art. 794 k.c. oraz art. 144 § 4 kodeksu morskiego”.

W odpowiedzi na skargę powód K.J. wniósł o odrzucenie skargi ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania względnie o oddalenie skargi, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w tym przepisie, co powinno zostać przez skarżącego wykazane i należycie uzasadnione (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Pozwana nieskutecznie powołała się na przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarżąca, błędnie utożsamiając wymaganie uzasadnienia wniosku z uzasadnieniem podstaw skargi, przedstawiła jedną wspólną argumentację, nie zważając, że każdy z tych elementów ma zupełnie odrębny charakter i pełni odmienną funkcję, a zatem wymaga samodzielnego przedstawienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Nieprawidłowe, łączne ujęcie uzasadnienia wniosku i podstaw wymagałoby przeprowadzenia jednoczesnej, niedopuszczalnej na obecnym etapie postępowania, oceny zarówno zasadności wniosku, jak i samej skargi. Pozwana zresztą, powołując się na każdą z tych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, wyraźnie dążyła do poddania kontroli Sądu Najwyższego

trafności postawionych zarzutów i prawidłowości stanowiska zajętego przez Sąd odwoławczy, nie zaś do wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego albo znaczenia przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Pozwana nieprawidłowo także ujęła powołane przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania - występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa, mieszając je i traktując zamiennie.

Skuteczne powołanie się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, wskazania przepisu stanowiącego podstawę jego powstania, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Wykazanie natomiast przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzeby dokonania wykładni przepisu prawa, wymaga, poza jego powołaniem, przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że przepis ten budzi poważne wątpliwości lub przedstawienia orzeczeń, które świadczą, iż wywołuje on w orzecznictwie sądów istotne rozbieżności.

Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do żadnej z tych przyczyn nie spełnia określonych wymagań, skarżąca nie tylko bowiem nie sformułowała istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale także nie zaprezentowała wymaganej argumentacji prawnej, która wskazywałaby na wystąpienie takiego zagadnienia lub istnienie poważnych wątpliwości odnośnie do wykładni określonego przepisu, ani też nie przytoczyła orzeczeń, świadczących o tym, że rozbieżności co do treści i znaczenia przepisu rzeczywiście w praktyce zachodzą.

Nieskutecznie pozwana powołała się również na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów

przekonujących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ograniczając się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi. Rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia, ani usuwanie wszystkich ewentualnych wadliwości powstałych w związku z wydawaniem zaskarżonego orzeczenia. Nawet usprawiedliwione wątpliwości co do uzasadnienia Sądu nie oznaczają, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Niezależnie od tego, należy zauważyć, że pomimo iż za podstawę zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny przyjął art. 435 k.c., pozwana nie sformułowała właściwie ujętego zarzutu jego naruszenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz powoda orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw